

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce: **J. F.**, bytem K., P., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. J.**, bytem S. V., Č., zastoupený Mgr. Hanou Janovskou, advokátkou se sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2014, č. j. 031414/2014/KUSK-DOP/Svo, sp. zn. SZ_031414/2014/KUSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 1. 2014, sp. zn. OSSU/5301/2011/JIB, č. j. MUBN/483/2014/VÝST, jímž byla dodatečně povolena stavba „komunikace Čerčany – lokalita Bulánka“ na pozemcích p. č. X, vše v k. ú. Čerčany (dále jen „stavba“). Odvolání žalobce bylo zamítnuto pro opožděnost podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, ve které namítá jeho nezákonnost. Tvrdí, že správní orgán prvního stupně nedoručil žalobci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby

v souladu s platnými právními předpisy. Žalobce totiž má zřízenou datovou schránku, a proto měly být veškeré písemnosti v souladu s § 19 správního řádu doručovány do jeho datové schránky. Tento názor podkládá i citací z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2013, sp. zn. 69 Co 379/2013. Správní orgán však doručil žalobci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to na adresu jeho trvalého pobytu. Žalobce na této adrese nebyl zastižen, ani si zásilku v zákonem stanovené lhůtě nevyzvedl. Zásilka mu tedy byla dne 20. 1. 2014 vložena do schránky, čímž došlo k fikci doručení. Žalovaný na základě této fikce doručení došel k závěru, že patnáctidenní lhůta pro podání odvolání uběhla dne 3. 2. 2015. Podle žalobce je však doručení vzhledem k nedodržení procesních předpisů neúčinné. Odvolání žalobce ze dne 5. 2. 2014 proto nemůže být vnímáno jako opožděné.

Žalobce dále namítá vady řízení před správním orgánem prvního stupně. Jednak tvrdí, že ze spisu správního orgánu prvního stupně byly v průběhu žalobcova nahlížení vyjmuty blíže nespecifikované dokumenty. Tato skutečnost nebyla v protokolu o nahlížení do spisu zaznamenána, a to i přes žalobcovu žádost. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo také vydáno úřední osobou, proti níž byla vznesena námitka podjatosti a jež dokonce i sama o sobě prohlásila, že cítí pochybnost, zda je schopna nestranně rozhodovat. V obou případech však služebně nadřízená osoba rozhodla, že tato úřední osoba podjatá není. Rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení navíc žalobce považuje za založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Žalovaný ve svém vyjádření s námitkou neúčinnosti doručování nesouhlasí. Uvádí, že žalobce tuto námitku vznesl poprvé až v žalobě, v odvolání ji neuvedl. Podle žalovaného tedy nemůže být tato námitka vést k závěru o vadě přezkoumávaného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že žalobce vystupoval ve správním řízení jako fyzická osoba a v tomto postavení datovou schránku zřízenou neměl. Proto správní orgán doručoval žalobci písemnosti prostřednictvím poštovních služeb na adresy oznámené žalobcem. Všechny zásilky v tomto správním řízení byly žalobci zasílány poštou na doručovací adresu, žalobce proti tomuto postupu nikdy nic nenamítal, ani netvrdil, že by v řízení vystupoval jako advokát se zřízenou datovou schránkou. Sdělení doručovací adresy je dle žalovaného volbou účastníka, která vede k vyloučení doručování do datové schránky. K žalobcově námitce vady řízení žalovaný uvádí, že jde o neurčité sdělení, jež nemá podporu ve správním spise. K ostatním námitkám se žalovaný již nevyjádřil.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvádí, že žalobci bylo od počátku správního řízení doručováno vždy prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a to bez jakýchkoli námitek ze strany žalobce. Žalobce ve sporu vždy vystupoval jako fyzická osoba a označení advokát nikdy nepoužíval. Podle názoru osoby zúčastněné se ani další námitky žalobce nezakládají na pravdivých podkladech. Žalobce se pouze snaží uměle prodloužit již několik let trvající spor.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci řízení vyslovili konkludentní souhlas, protože ve lhůtě soudem stanovené nevyslovili, že na nařízení jednání trvají [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

K výše vymezenému rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu soud předesílá, že rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí, je rozhodnutím, kterým nebylo rozhodováno meritorně (tedy o zákonnosti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby), nýbrž rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, podle něhož „*opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.*“ V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného (nepřipustného) oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002-35, č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105, či rozsudky ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006-112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008-135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75). Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno (srov. § 90 odst. 5 správního řádu). Zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 věta první správního řádu tudíž není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jde o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřipustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí. Z tohoto důvodu námitky žalobce, které míří proti vadám správního řízení před správním orgánem prvního stupně, jsou v tomto řízení před soudem irelevantní a soud se jimi proto nezabýval.

Pokud jde o průběh doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež ve svých podáních rovněž shodně popisují obě strany, zjistil soud ze správního spisu, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb doručováno 7. 1. 2014 na adresu trvalého pobytu, kde žalobce nebyl zastižen. Na uvedené adrese byla zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky spolu s poučením o důsledcích nevyzvednutí. Žalobce si ve stanovené lhůtě zásilku nevyzvedl, ta mu tedy byla dne 20. 1. 2014 vložena do schránky, čímž došlo k fikci doručení.

Ze správního spisu také vyplynulo, že žalobce v řízení žádal o zasílání písemností na doručovací adresu T., P.. Žádost o doručování na tuto adresu pro doručování posléze zrušil podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 5. 12. 2013. Ve svých podáních pak žalobce vždy uváděl také adresu svého trvalého pobytu.

Žalobce brojí proti způsobu doručování zvolenému správním orgánem prvního stupně. Podle jeho názoru nepostupoval správní orgán v souladu s právními předpisy a doručení tak bylo neúčinné. Soud vycházejí z následujících úvah dospěl k závěru, že námitka není důvodná.

Dle § 19 odst. 1 správního řádu „*[p]ísemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. ...*“ Dle odst. 2 citovaného ustanovení „*[n]ení-li možné písemnost doručit*

prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. ...“.

Dle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) „[u]možňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě“.

Z výše citovaného ustanovení § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech je patrné, že zákon o elektronických úkonech rozlišuje čtyři základní typy datových schránek: datovou schránku fyzické osoby, podnikající fyzické osoby, právnické osoby a orgánu veřejné moci. Toto rozlišení má své opodstatnění, neboť každý z typů datových schránek odpovídá jinému postavení či činnosti jejího držitele. Odlišně bude pravděpodobně upraven také okruh osob majících oprávněný přístup do takové schránky (např. v případě podnikající fyzické osoby mající jak datovou schránku fyzické osoby, tak datovou schránku podnikající fyzické osoby – advokáta lze předpokládat, že do datové schránky advokáta bude mít přístup rovněž personál advokátní kanceláře, což je u datové schránky fyzické osoby nepravděpodobné).

Otázkou doručování do datové schránky se v minulosti již několikrát zabýval také Nejvyšší správní soud. Opakovaně přitom vyslovil názor, že při doručování je nezbytné rozlišovat typ datové schránky a povahu doručované písemnosti v závislosti na roli a postavení adresáta, jehož se písemnost týká. Pro dodržení zákonného postupu musí povaha písemnosti odpovídat typu datové schránky, do níž má být doručováno, a roli adresáta v řízení. Do jednotlivých typů datových schránek tak lze řádně doručovat pouze dokumenty, které souvisí s činností či postavením držitele dané datové schránky. Nemá-li účastník zřízen typ datové schránky odpovídající povaze doručované písemnosti, bude se účastníkovi doručovat tak, jako by neměl zřízenou datovou schránku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 8 As 109/2015-38, ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 94/2014-29, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 100/2013-42).

Žalobce měl a má jakožto advokát na základě § 4 zákona o elektronických úkonech zřízenou datovou schránku podnikající fyzické osoby. Datovou schránku „prostě“ fyzické osoby však nikdy zřízenou neměl. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce v řízení vystupoval jako nepodnikající fyzická osoba, nevystupoval v postavení advokáta. Správní orgán tedy nepochybil, jestliže žalobci doručoval prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu, kterou žalobce ve svých podáních správnímu orgánu uváděl. Ostatně v průběhu správního řízení se sám žalobce o datové schránce nikdy nezminil a požadoval doručování prostřednictvím provozovatele poštovní licence na adresu pro doručování.

Vzhledem k výše uvedenému se Krajský soud v Praze nemohl ztotožnit s argumentací obsaženou v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2013, sp. zn. 69 Co 379/2013.

Soud proto uzavírá, že jelikož bylo žalobci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeno dne 17. 1. 2014, uplynula lhůta pro podání odvolání dne 3. 2. 2014 (pondělí). Odvolání žalobce podané dne 5. 2. 2014 bylo tudíž podáno opožděně.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. O nákladech osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože této osobě soud v řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by osobě zúčastněné na řízení nějaké náklady vznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 18. 3. 2016 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Bc. Švejdová